

Walker Evans

in Pompidou

Al was Walker Evans (1903-1975) niet altijd even gelukkig met die omschrijving, toch wordt de Amerikaan in het algemeen beschouwd als de grondlegger van de documentaire fotografie. Hij vond de artistieke kwaliteiten van zijn werk altijd veel belangrijker dan de boodschap, en mocht op het einde van zijn leven graag benadrukken dat hij weliswaar iets wilde tonen waarvan hij vond dat iedereen het mocht of moest zien, maar dat hij nooit de bedoeling had om met zijn foto's de wereld te veranderen.

TEKST: **GEERT STADEUS**

'Alabama Tenant Farmer Floyd Bourroughs', 1936, Walker Evans Archive/Metropolitan.

Evans, geboren in Missouri, was op het einde van de jaren twintig van de vorige eeuw een jongeman die in het New Yorkse Greenwich Village van de ene slecht betaalde job naar de andere hopte terwijl hij ervan droomde om schrijver te worden. Weinig van zijn werk werd gepubliceerd maar er was wel interesse in zijn fotografisch talent, dat hij nog maar net had ontdekt. Het viel op hoe hij het verhalende element en literaire trucs en stijlfiguren in zijn foto's gebruikte. In juni 1935 leverde het hem een opdracht op van het Ministerie van Binnenlandse Zaken die uitliep in anderhalf jaar fotograferen in loondienst. Walker Evans werd op pad gestuurd om overal te lande slachtoffers van de grote werkloosheid van de Great Depression in beeld te brengen. Het uiteindelijke doel was om te laten zien dat de New Deal een einde zou maken aan de armoede. In anderhalf jaar tijd legde Evans zo de basis van zijn hele oeuvre – een halve eeuw fotografie. Hij ging op zoek naar de essentie van het Amerikaanse leven in de kleine dingen, van winkels over kapperszaken tot kerkjes op het platteland. Hij had een scherp oog voor het vernaculaire, het volkse en dan vooral voor de gevarieerde beeldtaal die ontstaat los van artistieke ambities: affiches, etalages, naamborden,... Hij was respectvol en slaagde erin om de mensen te fotograferen zonder ze met een belaagd gevoel op te zadelen en dat levert vaak heel intieme beelden op. Hij leerde ons hoe je armoede nog het best in beeld kunt brengen door armen te portretteren als ze op hun paasbest zijn.

Later ging hij met zijn vriend, de schrijver James Agee, naar Alabama om daar drie landbouwgezin-

nen te fotograferen voor Fortune. De reportage verscheen nooit in het zakenblad maar Agee en Evans maakten er in 1941 een fotoboek van dat geschiedenis heeft gemaakt: 'Let Us Now Praise Famous Men'. Ondertussen had het MOMA al een grote retrospectieve tentoonstelling gemaakt van de eerste tien jaar van Evans' carrière.

Net voor het begin van de eerste wereldoorlog maakte hij een opmerkelijke reeks portretten van reizigers in de metro van New York. De meeste mensen hadden het niet door dat ze werden gefotografeerd, hij gebruikte een kleine camera waarvan de lens tussen twee knopen uit zijn winterjas stak. Tot in de jaren zestig werkte hij vooral voor Fortune, waar hij complete reportages maakte – foto's, tekst en layout waren allemaal van Evans zelf en in die periode inspireerde hij erg veel jonge fotografen in de VS.

Polaroid

Tijdens de laatste maanden van zijn leven was hij vaak ziek en fotografeerde hij enkel nog met de Polaroid SX-70. Het toestel was net in de handel en Polaroid stelde hem graag alle films ter beschikking die hij nodig had. Dankzij de nieuwe technologie fotografeerde Walker Evans, voor wie het ontwikkelen en afdrukken van foto's te veel gedoe was geworden, toch nog een waardig slotakkoord bijeen voor een indrukwekkende loopbaan.

In het Centre Pompidou worden meer dan 300 foto's getoond, naast een honderdtal documenten en objecten die het leven van de fotograaf illustreren, zoals een deel van zijn verzameling postkaarten en publiciteitsborden in email.

'Truck and Sign', 1928-1930, Walker Evans Archive/Metropolitan.

Evans leerde ons hoe je armoede nog het best in beeld kunt brengen door armen te portretteren als ze op hun paasbest zijn.

Meer weten

Bezoeken
'Walker Evans'
Centre Pompidou, Parijs
26-04 t/m 14-08
www.centrepompidou.fr